

Dommer eller en uvillig Amtmand kan forhindre det, og ved Bestemmelsen i § 20 i den midlertidige Straffelov kunne unge Mennesker mellem 14 og 18 Aar dømmes betinget og overgives til Opdragelsesanstalter i Stedet for at blive straffede. Dette er udtrykt i § 9 og betyder for mig, som har haft med de Sager at gøre i ikke saa faa Aar, en overordentlig Vinding, idet de to Klasser af unge Forbrydere nu, uden først at skulle offentlig straffes, falde ind under Opdragelsens Omsorg. Mange af de bedste af disse Børn bleve ellers knækkede ved en offentlig Afstraffelse.

I § 10 er den Bestemmelse, som vi havde vedtagen, bortffaldet, at et Tilsynsværgemaal skulde kunne paalægges ved Tvang, hvis man ikke kunde finde en Mand eller Kvinde, der frivillig vilde paa tage sig det. I Landstinget er der indført den Ændring, at man ikke kan paalægge nogen dette Hverv; nu maa altsaa Værgeraadets Medlemmer selv overtage det skiftevis eller de af dem, som det ligger bedst for.

En afgjort Forringelse har fundet Sted i § 10, hvor Folketinget havde vedtaget, at hvis et Hjems økonomiske Kaar overvejende maatte siges at være Skyld i Børnenes legemlige eller sjælelige Vanrøgt, kunde Værgeraadet skaffe Hjælp til dette Hjem af Kommunekassen, uden at denne Hjælp skulde have Fattighjælpens Følger. Det er strøget af Landstinget. Udvalget havde, da det optog det, en Følelse af, at det var et Skridt i en noget ny Retning, og der kunde godt rejses motiveret Modstand imod det. Det er ogsaa gjort fra Landstingets Side, og om vi end beklage, at det er strøget, saa tør vi ikke paa det nuværende Tidspunkt risikere at faa dette overmaade betydningsfulde Forslag til at strande for den Sags Skyld.

En Ændring, som Folketinget ikke har noget imod, er vedtagen i § 25 om, at Børnehjemmene forblive under Kultusministeriets Tilsyn, medens efter vor Affattelse alle, baade Børnehjem og Opdragelsesanstalter, skulde underlægges Justitsministeriet.

I den allersidste Paragraf har Landstinget indsat en Bestemmelse, som har vakt nogen Uro blandt Forslagets Venner her i Tinget, nemlig et Punktum til sidst. Paragraffen bestemmer ellers, at fra nu af skal denne Lov gælde under alle Forhold, hvor der er Tale om Børns Borttagelse fra Hjemmet og Hensætten til offentlig Opdragelse, men dertil har Landstinget føjet, at Bestemmelsen i Fattigloven af

9. April 1891 § 40 forbliver i Kraft. Det betød imidlertid ikke, at Børn, hvis Forældre ere inde under Fattigvæsenets Omsorg, ikke høre til de Børn, som Værgeraadene kunne have Opsyn med, det gøre de fremdeles. Efter Ordførerens Udtalelser i Landstinget, der vandt fuld Tilslutning hos den højtærede Minister, er Ændringsforslagets Mening og Betydning den, at Værgeraadet beholder dette Tilsyn og kan skride ind mod et forsømmeligt Fattigvæsen. Et saadant er jo ikke utænkeligt. Kommunen beholder sin Pligt til at afholde alle Omkostninger, hvis saadanne Børn skulde anbringes paa Opdragelsesanstalter. Den økonomiske Side af § 40 bliver altsaa staaende, hvorved Kommunen beholder sin fulde Forsørgelsespligt overfor saadanne Børn.

Jeg skal slutte med at anbefale det høje Ting at vedtage Forslaget i den nu foreliggende Skikkelse og lykønske den højtærede Justitsminister og Rigsdagen til et Lovgivningsarbejde, der stiller Danmark i første Række paa dette Omraade blandt Nabolandene, ja, blandt alle civiliserede Stater, kan jeg godt sige. Dette Lovarbejde vil sikkert blive til voksende Glæde for hele vort Samfund og betyde en Redning for mange ulykkelige og forsømte Børn.

Slengerik: Jeg kan slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelser om, at dette Lovforslag indeholder et betydeligt Fremskridt. Derfor har jeg ogsaa som Medlem af Udvalget kunnet være med til at indstille det til Vedtagelse. Naar jeg har forbeholdt mig at motivere min Indstilling nærmere her, ligger det i, at jeg mener, at det er paa sin Plads at udtrykke en Misfornøjelse med de Vilkaar, hvorunder vi her i Folketinget arbejde paa Lovgivningsarbejdet mod Slutningen af Rigsdags-samlingen. Forholdet er jo nemlig det, som det ogsaa blev antydnet af den ærede Ordfører, at Landstinget har tilladt sig at træffe ret væsentlige Ændringer i Forslaget, som det var sendt op fra Folketinget.

Jeg skal nævne et Par Bestemmelser, som Landstinget har forandret eller sat ud, to gode Bestemmelser, som vi nu maa savne. Den ene er Bestemmelsen om Præsten som født Medlem af Værgeraadet. Den vare vi alle i Udvalget enige om at sætte ud af det oprindelige Forslag. Vort Ændringsforslag var stillet af hele Udvalget, den ærede Minister gav sin Tilslutning dertil, og det blev vedtaget her uden Af-